

NEDERLANDSE EDITIE

THE
GAMES
GODS PLAY

1 NY TIMES - BESTSELLER AUTEUR

ABIGAIL OWEN

1

EEN HÉÉL SLECHT IDEE

Een sissende flits van elektriciteit schiet rakelings over de tempel van Zeus. Ik krimp ineen terwijl het publiek het om me heen uitroept van enthousiasme. In San Francisco wonen mensen van alle mogelijke bevolkingslagen, culturen en pantheons, maar het valt niet te ontkennen dat dit de beschermstad van Zeus is.

Ik hoef niet naar het heiligdom te kijken om te weten hoe het eruitziet: maagdelijk wit steen met klassieke gecanneleerde zuilen die paarswit worden verlicht door de flitsen en vonken van de eindeloze bliksemschichten boven het dak.

Ik schud mijn hoofd. Hij is zó trots op zijn bliksemvoorstelling, aangezien dit de enige door een god aangestuurde stad ter wereld is. Hoewel, als Zeus een pesthumeur heeft... nou, dan heeft dat nogal eens invloed op de lichteffecten. Ik vraag me af hoeveel tijd degenen die zo dol zijn op onbepaalde macht op hun knieën in die tempel doorbrengen.

Ik leef liever in het duister.

‘We zouden hier niet moeten zijn,’ mompel ik tegen mezelf terwijl ik een vakje aanvink op mijn tablet. Vervolgens kijk ik om me heen in de bruisende menigte en zie een van onze zakkenrollers tussen de nietsvermoedende massa zigzaggen.

Ik heb maar één taak vanavond: observeren. Dat is in feite het enige wat ooit van me wordt gevraagd. Observeren en vastleggen. Maar van alle erbarmelijke plannetjes die mijn baas Felix door de jaren heen al heeft gesmeed, is dit bijna net zo erg als een pegasus proberen te vangen om op de zwarte markt te verkopen. Door die actie staat ons kavalje al jaren op de zwarte lijst van Poseidon. Kavalje, ja. Niet echt een creatieve naam, maar we zijn dieven, geen poëten.

Ik haal mentaal mijn schouders op. Felix heeft in elk geval niet weer zijn zinnen gezet op het stelen van de granaatappelpitjes van

Hades. Er wordt gefluisterd dat Hades niet zo vergevingsgezind is als Poseidon.

En trouwens, het is niet zo dat wij beloften iets te zeggen hebben over welke opdrachten wij doen.

Wij worden aangeboden als onderpand om een of andere schuld van onze ouders af te lossen en de meeste dieven voltooiën gretig elke opdracht die ze krijgen. Want elke opdracht is weer een stap dichterbij het vereffenen van die schuld. Dat geldt niet voor mij. Mijn schuld is al afgelost. Ik was zo jong toen mijn familie mij overdroeg aan de Orde dat ik mijn eigen geboortenaam niet eens meer weet. Maar nu ben ik driëëntwintig, dus dat is heel lang geleden en niet iets waar ik graag aan denk.

Een bliksemschicht verlicht de laaghangende wolken boven ons voor een fractie van een seconde, waarna een harde knal autoalarmen laat afgaan en baby's tot tranen brengt.

Dit keer spring ik daadwerkelijk overeind, maar ik dwing mezelf recht vooruit te blijven kijken.

'Bang voor een beetje bliksem, Lyra?' berispt Chance, een meesterdief links van me, mij. Hij doet dienst als afleverpunt voor alle opbrengst uit de gerolde zakken vanavond, maar weet zijn aandacht net lang genoeg van zijn taak af te wenden om mij een neerbuigende grijns toe te werpen. De klootzak.

Als een van de oudere dieven van ons kavalje had hij zijn schuld nu wel afbetaald moeten hebben, maar dat is niet zo, en het feit dat ik de griffier van ons kavalje ben en dus precies weet hoeveel hij nog moet, maakt hem ziedend. Daardoor ben ik ook zijn favoriete pispaaftje.

De beste manier om met zijn soort kloothommel om te gaan? Hem gewoon negeren.

Dus concentreer ik me op de nietsvermoedende, kruiperige menigte, die steeds meer samendromt aan de voet van de tempel en de kronkelende straat vult die omhoog naar de berg leidt. Al die mensen zijn hier om het beste uitzicht te bemachtigen op de openingsceremonies van de Vuurproef om middernacht. Felix wilde deze kans niet aan zijn neus voorbij laten gaan: perfect voor een rondje zakkenrollen. Zo dicht bij een heilig gebouw stelen is een groot risico, maar de baas negeerde de mogelijke wrok van de goden met het argument dat dit zowel een mooie test zou zijn voor de nieuwste oogst aan beloften alsook een kans om nog een laatste buit binnen te halen voordat de ceremonies beginnen.

Hij zal nog eens de dood worden van een van de beloften. Of erger...

Dat is waarschijnlijk ook de reden dat Felix een laaggeplaatste griffier – met name mij – vanavond hier heeft om oppas te spelen. Gezien het extra gevaar had hij iemand nodig om een oogje in het zeil te houden, iemand die, volgens zijn exacte woorden, “er alles aan zou doen om te zorgen dat ze niet de toorn van de goden zouden wekken.” Einde citaat.

En hij heeft gelijk. Ik zou de woede van de goden mijn ergste vijand niet toewensen. Zelfs Chance niet.

Als mijn oude mentor weet Felix dat maar al te goed. Hij is dan ook de enige die de exacte reden daarvan weet.

Een horde feestgangers in sweatshirts met Zeusthema raast langs me heen om hoger op de heuvel te geraken. Ze knallen links en rechts flink tegen me aan terwijl ze zich een weg door de menigte banen. Subtiel maak ik van de gelegenheid gebruik om wat afstand tussen mij en Chance te creëren. Hij is echt mijn minst favoriete persoon op de wereld. Ik hou wel nog een oogje op hem gericht voor het geval hij het risico loopt bij een god in onmin te vallen, maar dat kan ik net zo makkelijk vanop een afstandje.

Ik kijk naar hem en slaak een zucht. Hij kijkt me niet langer minachtend aan en heeft zijn aandacht weer op zijn taak gericht.

Een jonge belofte met zachte, bruine krullen slalomt tussen de mensen door om bij Chance te komen en veegt langs de mouw van zijn overjas, waarbij ze snel ‘Neem me niet kwalijk’ zegt voordat ze aan hem voorbijaanschiet. Hoewel het zomer is, is het fris genoeg dat niemand de keuze van de meesterdief in twijfel trekt. En die keuze is slim, aangezien hij veel zakken nodig heeft.

Ik heb de afgifte niet eens gezien, hoe goed ik het ook in de gaten hield. Ik heb altijd de hoop gekoesterd ooit zelf een dief te worden, maar helaas ontbreekt het mij aan een belangrijke vaardigheid: finesse.

Zonder op of om te kijken smelt de belofte samen met de menigte en niemand om ons heen heeft ook maar iets in de gaten. Chance steekt een hand in een zak en trekt dan een frons. Hij moet in twee verdere zakken tasten voor hij de buit vindt. Wat betekent dat zelfs hij de overdracht niet heeft gevoeld.

De nieuwe belofte is goed. Maar haar mentor is dan ook de beste van ons.

Heel even stel ik me voor hoe het zou zijn als ik samen met haar als een van de dieven op pad was en niet hier zat om ernaar te kijken. Maar dat is niet voor mij weggelegd. En ik heb er vrede mee. Ik ben tenminste zo ver gekomen zonder te verhongeren, ergens in de goot,

met het risico te worden vermoord... of erger.

Ik doe het prima.

Ik heb zelfs mijn eigen hoopje geld verstoppt op een plek waar niemand het ooit zal vinden. Harde cash, niet een paar cijfertjes op een scherm. Op een dag geef ik dit leven misschien wel op en dan heb ik ook de middelen om dat te doen.

Maar dan zul je nóg eenzamer zijn, fluistert een stemmetje vol twijfels in m'n hoofd.

Ik verplaats mijn gewicht. *Tja, nou... misschien neem ik wel een kat. Of nee. Een hond.*

Niemand kan eenzaam zijn met een hond, toch?

Ik tuur naar de iconische Golden Gate Bridge met zijn stralend witte Korintische zuilen die zo goed bij de tempel passen en worden ondersteund door enorme ophangkabels. Om middernacht sluiten ze de weg af voor al het verkeer, zodat de mensen op de brug kunnen. Die loopt van de Minos Headlands, waar de tempel tegenover de monding van de baai staat, tot aan de verblindende stad aan de andere kant. De twinkelende lichtjes dansen, terwijl de baai zelf zo zwart is als de nacht. Die duisternis wordt enkel onderbroken door de lichten van langsvarende schepen.

Vanuit een ooghoek zie ik hoe een van de jongere beloften een ouder stel nadert. Man en vrouw lopen hand in hand, duidelijk nog steeds stapelgek op elkaar, en ik voel iets straktrekken in mijn borstkas. De vrouw gebruikt een wandelstok en heeft moeite recht op te blijven. De man schuifelt naast haar voort, waarbij hij elke stap twee keer zo langzaam zet zodat zij bij kan blijven. Ze kijkt naar hem op en glimlacht om het gebaar, en ik vind het vreselijk dat hun avond op het punt staat grondig te worden verpest omdat hun portemonnee of horloge zo meteen zal worden gestolen.

Voordat de jonge dief te dichtbij komt, fluit ik een signaal waardoor alle beloften weten dat ze moeten stoppen.

Tot zover mijn taak om enkel te observeren en vast te leggen. Hopelijk komt Felix er niet achter en straft hij me niet omdat ik mijn boekje te boven ben gegaan.

Ze houdt halt en kijkt om zich heen. Dan begint haar gezicht te stralen en zwaait ze enthousiast naar iemand. Niet naar mij. Naar iemand achter me.

'Hé, Boone!' roept de belofte. Waarschijnlijk denkt ze dat hij heeft gefloten.

Ik dwing mezelf me niet meteen om te draaien en te kijken.

Boone is het gezicht waar ik elke dag naar zoek, maar dat zijn mijn zaken. Nadat ik een notitie heb gemaakt op mijn tablet om het meisje duidelijk te maken dat ze niet zo'n aandacht moet trekken tijdens haar werk, sta ik mezelf toe om rond me te kijken en zie ik hem ergens links van me.

Boone Runar.

Meesterdief. De fantasie van iedereen en de nachtmerrie van elke ouder.

Ik kan er geen ene moer aan doen dat mijn lompe hart over z'n eigen voeten struikelt als ik hem zie. Vooral nu hij zo zit te grijnzen naar de belofte, door zijn knieën buigt zodat hij op ooghoogte met haar is en iets tegen haar zegt wat haar aan het lachen maakt. Daarna worden ze beiden serieus. Hij berispt haar waarschijnlijk voor het aandacht trekken van net.

Ik laat mijn tablet zakken en neem even de tijd om van het uitzicht te genieten.

Boone is ruim één meter tachtig aan spieren, brute kracht en een houding die je vertelt dat je beter niet met hem kan sollen. De recentelijk toegevoegde slordige bruine baard, die net een tint donkerder is dan zijn haren, laat hem er nog stoerder uitzien. En dan kleedt hij zich ook nog eens als een biker. Veel jeans en leer. Die air van hem is ook absoluut geen leugen: hij staat zijn mannetje wel.

Als je hem zo ziet, zou je echt denken dat hij gewoon een grote hufter is. Veel van de meesterdieven, zoals Chance, zijn dat ook. Maar het is een afweermecanisme. Overlevingstactiek. Boone is dat niet. Het is de manier waarop hij met de leerlingen omgaat en zo'n geduldige leermeester is: dat vind ik het leukst aan hem.

Na een paar seconden stuurt hij de leerlinge weg. Hij komt over-eind en tuurt om zich heen. Mijn maag draait om van verwachting. Niet dat hij mij zoekt. Hij kijkt ongetwijfeld uit naar zijn eigen belofte – het eerste meisje, dat haar afgifte al heeft gedaan – of naar een van de andere meesterdieven.

Ondanks het feit dat hij precies mijn kant op kijkt, dwaalt zijn blik over de plek waar ik sta. Tot twee keer toe.

En dan loopt hij weg.

Ik laat een lange, diepe zucht ontsnappen en kijk toe hoe hij zijn weg terug baant door de menigte, tot ik hem niet meer kan zien. En voor de triljoenste keer wens ik dat mijn moeders vliezen niet waren gebroken in de tempel van Zeus op de dag dat ik ben geboren.

De dag dat ik ben vervloekt.

HET WORDT ALLEEN MAAR ERGER

Dit meen je niet...? Chance lach recht mijn oor in.

Ik spring verschrikt op, omdat ik totaal niet had gemerkt dat hij weer dichterbij is gekomen, en al helemaal niet dat hij pal naast me is geëindigd. Moge Hades hem halen...

‘Nu zie ik het,’ zegt hij op een slinkse toon. ‘Lyra Keres, ben jij verliefd op Boone?’

Zijn woorden vallen als bommetjes tussen mij en de dichtstbijzijnde beloften in.

Elk bommetje explodeert in mijn borst. Allemaal treffers.

Je zou toch denken dat ik inmiddels immuun ben. Maar kan iemand ooit ‘eroverheen komen’ dat hij of zij liefde wil krijgen, maar in plaats daarvan is vervloekt zodat die liefde nooit zal worden beantwoord? De pijn die tegen alle wanden van mijn borst aan knalt, is duidelijk bewijs dat dat niet zo is.

Gemompel en ingehouden zuchten van verbijstering, luid genoeg om boven het lawaai van deze zee aan mensen uit te komen, golven van belofte tot belofte, en ten minste twee daarvan kijken met grote, nieuwsgierige ogen mijn kant op.

Geef ze de voldoening van een reactie niet.

Met de onverdraaglijke aandacht van ons publiek op me gericht, staar ik naar de tablet in mijn handen terwijl de vernedering over me heen kruipt als een kolonie mieren.

Verdomde klojo.

Het zou erg fijn zijn als ik weg zou kunnen rennen, maar dat gaat helaas niet. Zwakheid zal altijd worden uitgebuit.

Ik wikkel mijn trots om me heen als een vertrouwde, versleten mantel, vouw mijn armen over elkaar en schenk hem mijn zoetste glimlach. ‘Je hebt je hele leven nog om de klootzak uit te hangen, Chance, waarom neem je niet eens een avondje vrij?’

Er klinkt wat gegrinnik van beloften, of misschien wel van de compleet onbekende mensen om ons heen. Ik zie een ader kloppen in zijn nek. Alles aan Chance is puntig: van zijn neus tot de hoekige vorm van zijn wenkbrauwen, tot zijn junkbeenderen, knieën en ellebogen. Meestal past zijn stem daar ook perfect bij. Zelfs als hij een goeie bui heeft, zijn zijn antwoorden scherp en afgemeten.

Het zijn de momenten waarop hij aardig doet en die bleekblauwe ogen in dat nog blekere gezicht van hem worden opgeslokt, dat je moet uitkijken. Zoals nu.

‘Denk je niet dat hem dat allang is opgevallen?’ Zijn woorden hebben een scherp randje dat de haartjes op mijn rug en in mijn nek overeind laten staan. ‘Geen wonder dat je hem altijd de beste opdrachten weet te geven.’

‘Jij moet wat dieper de menigte in gaan,’ zeg ik met een strakke kaak. Ik sta een beetje afzijdig, een stukje op de helling van de berg, en zet een pas naar links alsof ik beter zicht wil.

Uiteraard negeert hij mijn pogingen om een beetje meer afstand tussen ons te creëren en komt hij weer dichterbij. ‘Maak je geen zorgen,’ zegt hij. ‘Ik zal het zeker tegen hem zeggen als ik hem weer zie. Wie weet, misschien neukt hij je wel een keer uit medelijden.’

Het kost me ongelooflijk veel moeite om overeind te blijven bij die messteek recht in mijn hart.

O, goden. Ik begin te trillen. Fuck dit. Ik blijf dit niet zomaar pikken. Ik mompel: ‘Je bent een eikel, Chance.’ Dan hou ik mijn tablet tegen mijn borst alsof het een kogelvrij vest is. En ik loop weg, wetende dat hij me niet kan volgen, omdat hij het afgiftepunt van vanavond is.

‘Nah, ik denk niet dat iemand jou ooit uit medelijden zou neuken,’ roept hij me achterna. ‘Want ik betwijfel dat iemand ooit voldoende om jou zou kunnen geven daarvoor.’

Elke vezel in mijn lijf bevriest en wordt vervolgens loeiheet. Chance had net zo goed de boog tevoorschijn kunnen halen waar hij zo goed mee is en een pijl dwars door mijn hart kunnen schieten. Meteen dood met één schot.

En hij zei dat zo luid. Iedereen om ons heen heeft dit zonder twijfel gehoord.

Ik adem diep in door mijn neus en steek mijn kin in de lucht met vals zelfvertrouwen. Zonder om te kijken steek ik over mijn schouder mijn middelvinger naar Chance op en dwing mijn benen me weg te dragen.

Hij is niet de enige die later een straf zal bedenken voor deze uitwisseling. Ik heb net een van de belangrijkste regels van de Orde verbroken: loop nooit van je opdracht weg als er nog dieven op pad zijn. Felix zal ziedend zijn.

Maar het kan me niets schelen.

Met gebogen hoofd loop ik door, weg van hem, weg van de drukte, en langs de berghelling omhoog naar een groepje decoratieve bomen dat om de tempel heen staat. Die is heerlijk leeg en stil. Wanneer ik zeker weet dat niemand mij nog kan zien, lost de stijve trots die me hier heeft gebracht volledig op en laat ik me langs een boom omlaag zakken en neger de knoop die in mijn maag zit.

Niemand komt naar me kijken.

Chance had over één ding gelijk: ik heb helemaal geen vrienden. Tenminste geen vrienden die het echt iets zou kunnen schelen als ik vanavond niet terug zou komen.

Wat nog erger is: Boone zal dit te horen krijgen. En dat betekent dat ik hem elke dag onder ogen zal moeten komen terwijl hij dát weet. En nog erger: wetende dat hij nooit hetzelfde zal voelen.

Moge de Onderwereld mij nu halen. Ik zou zelfs nog de voorkeur geven aan een hoekje van Tartarus.

Ik veeg de tranen die aan mijn knipperende ogen weten te ontsnappen weg en staar naar het vocht op mijn hand. En naar een dik litteken op mijn pols. Lang geleden, nadat ik bijna om het leven kwam bij een mislukte straatzwendel waarbij ik eindigde met een opengehaalde pols en geen ziel die me in het ziekenhuis kwam opzoeken, heb ik mezelf beloofd dat mijn ‘probleem’ mijn tranen niet waard is. En toch zit ik hier...

‘Het is klaar,’ mompel ik.

Er moet iets veranderen.

Ik draai mijn hoofd en staar naar de tempel die boven de bomen uit glinstert. Fuck Chance. Fuck deze vloek. En vooral: fuck Zeus.

Ik stop mijn tablet in mijn jaszak en duw me van de boom af. De smeulende woede gooit nog meer kooltjes op mijn pijn en vernedering, maar geeft me ook een nieuw doel.

Ik zal hoe dan ook een eind maken aan deze verdomde vloek... en toevallig bevind ik me al op de perfecte plek om dat te doen.

Het is tijd dat ik eens een hartig woordje met een god spreek.

ZE MOET
VECHTEN
VOOR HAAR
LEVEN...
VOOR DE
GOD VAN
DE **DOOD**

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING